

fagretlige system, så stor tillid til det, at jeg er fuldstændig overbevist om, at man sagtens kan få det danske fagretlige system til at fungere uden eksklusivaftaler.

Jeg kan slet ikke forstå, at hr. Ole Vagn Christensen har så lidt tillid til sine meningsfæller i dansk fagbevægelse, den mangel på tillid deler jeg i hvert fald ikke.

Til det dér med, om det er undertrykkelse, hvis man søger arbejde på en virksomhed og får at vide, at man altså kun kan komme i job, hvis man er medlem af en ganske bestemt fagforening, som så måske har et politisk tilknytningsforhold: Jeg kan ikke se, at det er en særlig attråværdig form for frihed, der betyder, at konsekvensen af, at man skal bruge sin frihed, er, at man ikke har noget arbejde. Det burde hr. Ole Vagn Christensen også kunne forstå i en stille stund.

Ole Sohn (SF):

Indledningsvis vil jeg gerne henholde mig til arbejdsministerens tale her i dag, hvor han jo gjorde opmærksom på, at de danske regler omkring organisationsaftaler, foreninger, lever op til ILO-konventionerne. På den led kan man så sige, at det formelle er i orden, men til det mere indholdsmæssige – forslaget om organisationsfrihed – vil jeg sige, at SF er tilhænger af det enkelte menneskes frihed til at organisere sig eller for den sags skyld at lade være.

Men vi er også tilhængere af, at mennesker inden for et fællesskab har ret til at træffe aftaler, herunder aftaler om overenskomster og eksempelvis også om eksklusivaftaler.

På arbejdsmarkedet kan sådanne aftaler jo kun laves, hvis begge parter er enige. Og det medfører ingen indgreb i organisationsfriheden. Men det kan, som det også tidligere har været fremme i debatten, selvfølgelig have den konsekvens, at folk, som ikke ønsker at være med i en faglig organisation, ikke kan tage arbejde det pågældende sted.

Men man kunne også prøve at vende det om og gå tilbage til tiden, før vi havde retten til at organisere sig. Altså tilbage til før hovedaftalen af 1899, hvor den ret ikke eksisterede. Ja, da var det ofte sådan, at det, at man var medlem af en organisation, automatisk betød, at man ikke kunne få arbejde. For når man har en organisationsfrihed, så medfører det også retten for en arbejdsgiver til at sige, at man ikke vil have en medarbejder, som er organiseret.

Så derfor mener jeg faktisk, at det, at man har muligheden for at være med i en forening, muligheden for at organisere sig, også giver et bedre arbejdsmarked. Jeg vil også sige: Ser man i dette århundrede, så er det helt tydeligt, at den måde, som arbejdsmarkedet har været organiseret på, har været til stor gavn både for den enkelte lønmodtager og ikke mindst for samfundet som helhed. Så med de bevæggrunde kan SF ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag.

Mogens Andreassen (DF):

Som medforslagsstiller på dette beslutningsforslag skal jeg fremsætte følgende bemærkning:

Vi har lovmæssig organisationsfrihed her i landet. Men når vi betragter praksis på arbejdsmarkedet, følges lovgivningen simpelt hen ikke. Og det er gennemgående accepteret på virksomhederne, at medarbejdere tvinges ind i en bestemt fagforening. En medarbejder kan såmænd ikke en gang beslutte kun at være medlem af en a-kasse uden risiko for at miste sit arbejde på grund af eksklusivaftalerne. Medarbejderen lader sig derfor presse til medlemskab af den pågældende fagforening på virksomheden, alternativet vil simpelt hen være en fyring. Et tydeligt eksempel på det pres ser vi i en artikel i Jyllands-Posten for nylig, hvor Dansk Metal ifølge bladet har tvunget et medlem af en a-kasse til at være medlem af Dansk Metal.

Aftalerne mellem fagforbund og virksomheder – i gåseøjne fagforeningstvang – er direkte i strid med menneskerettighedskonventionens artikel 11, hvorefter enhver har ret til frit at deltage i fredelige forsamlinger og til foreningsfrihed. Dansk Folkeparti finder, at denne ret skal håndhæves, og at eksklusivaftalerne skal ophæves.

Fem partier står bag dette forslag, og jeg må nok sige, at det er bemærkelsesværdigt, at Det Radikale Venstre ikke er medforslagsstiller, specielt på baggrund af at det jo er en mærkesag for det parti. Men det lægger De Radikale åbenbart ikke så meget i, men det havde jeg sådan set heller ikke ventet. Det Radikale Venstre har formentlig deponeret sin mærkesag hos regeringen.

Jeg vil gerne sige, at vi støtter selvfølgelig forslaget, og at det er uværdigt at tillade en fortsættelse af disse eksklusivaftaler.